

Simone van der Vlugt

Vlinders

δ

Ze zou de jongen niet gezien hebben, als ze de vlinder niet met haar ogen had gevolgd. Hij fladdert over de hoofden van de leerlingen op het schoolplein, met tere roomwitte vleugeltjes in de zon. Even lijkt het erop dat hij op Zoë's schouder komt zitten, maar dan vliegt hij van haar weg alsof hij zich plotseling bedenkt.

Zoë kijkt hem na, en op hetzelfde moment ziet ze de jongen staan. Vanaf de andere kant van het schoolplein houdt hij met een brede glimlach haar blik vast. Tenminste, dat lijkt zo.

Misschien kijkt hij wel naar heel iemand anders.

Zoë werpt een blik om zich heen, maar niemand besteedt enige aandacht aan de jongen. Zijn ogen zijn echt op haar gericht, op haar alleen. En het is best een lekker ding.

Blond, groot, cool gekleed.

Zonder aarzelen lacht Zoë terug.

‘Hé, weet jij wie dat is?’ Ze stoot Shanna aan, die naast haar in hun vriendengroepje staat.

Shanna volgt haar blik. ‘Wie?’

‘Die jongen met dat blonde haar. Hij staat vlak bij Romeo en Chris.’

Shanna rekt haar hals. ‘Bedoel je Luuk?’

‘Weet ik veel hoe hij heet. Ik ken hem niet.’

‘Wat is er met hem?’

‘Hij lachte naar me.’

Shanna trekt haar wenkbrauwen op. ‘Echt? Hij staat anders met zijn rug naar je toe.’

‘Net nog niet.’ Zoë werpt een snelle blik in Luuks richting, maar ze ziet hem niet meer. Ze wil iets tegen Shanna zeggen maar op dat moment gaat de bel en haar vriendin trekt haar mee. ‘Kom mee, we gaan de *West Side Story* kijken bij muziek. Als we snel zijn zitten we vooraan.’

Tussen hun klasgenoten in gaan ze de school binnen. Ze wringen zich door het gedrang naar het muzieklokaal op de tweede verdieping. Al staan de ramen van het lokaal open,

het is er ontzettend warm en benauwd. Dat zal ook wel de reden zijn dat ze een film gaan kijken. De zomer heeft vroeg ingezet; het is eind mei en bijna dertig graden. Absoluut geen weer om de hele dag in een vol klaslokaal te hangen, maar er zit niets anders op. De laatste schooldag voor de zomervakantie is pas op zes juli.

Zoë ploft op een stoel en vist haar agenda uit haar tas. Terwijl haar vrienden en vriendinnen binnenkomen en met veel lawaai een plaats uitkiezen, telt ze de weken tot ze eindelijk vrij heeft. Nog zes weken, als ze deze week meetelt.

‘Wat staat daar?’ Shanna buigt zich naar haar toe en bladert vrijpostig terug in Zoë’s agenda. Met een lange, roze gelakte nagel tikt ze op donderdag 21 juni, waar met grote letters ROMY!! staat geschreven.

‘Romy?’ zegt ze vragend.

‘De baby van mijn vader en Merel,’ legt Zoë uit. ‘Dat is de uitgerekende datum.’

‘Weten ze al wat het wordt? En hebben ze de naam al verteld? Dat houd je toch meestal geheim,’ zegt Shanna verbaasd.

Zoë haalt haar schouders op. Haar vader en Merel houden de naam van de baby inderdaad geheim, omdat ze zelf niet weten of het een jongen of een meisje wordt. Zoë is een keer met Merel meegegaan naar een babyzaak om een badje en allerlei andere spulletjes te kopen. Met een verrukte blik in haar ogen was Merel blijven staan bij een rek met babykleertjes.

‘O, wist ik nou maar wat het wordt! Moet je zien, wat een schattig jurkje!’ had ze gezegd.

Zoë had haar van opzij aangekeken. ‘Als je het wilt weten, kun je het toch vragen? Dat is toch allang te zien op de echo?’

‘Ja, maar je vader wil het niet weten. En dan hoeft het voor mij ook niet, anders verspreek ik me toch maar.’ Met een spijtig gezicht had Merel het roze jurkje in het rek teruggehangen.

Terwijl ze naar de afdeling met badjes liep, keek Zoë snel naar het prijskaartje aan het jurkje. Vijftien euro maar, het was in de uitverkoop. Nou ja, voor haar was het een hoop geld, maar ze had al een tijdje geld opzij gelegd voor een cadeautje.

Snel griste ze het jurkje uit het rek, liep ermee naar de kassa en gaf het aan de vrouw achter de toonbank.

‘Wilt u dit voor me wegleggen? Ik kom het later ophalen,’ had ze met een knikje in Merels richting gezegd.

Met een begrijpend glimlachje legde de vrouw het jurkje op een plank onder de toonbank en Zoë was snel naar Merel gelopen. ‘s Middags had ze het pakje opgehaald en nu ligt het in een la van haar bureau te wachten tot Romy geboren wordt. Want dat het een meisje wordt en dat ze Romy zal heten, weet ze heel zeker. En ook dat het kindje heel wat eerder zal komen dan 21 juni.

‘We gaan vandaag naar een wat oudere maar heel bekende film kijken, namelijk *West Side Story*,’ zegt mevrouw De Jong, de muzieklerares. ‘Het is een musical die gebaseerd is op het bekende verhaal van Romeo en Julia.’

Onmiddellijk gaat er een gejoel op in de klas en kijkt iedereen lachend om naar Romeo. Onderuitgezakt op zijn stoel neemt hij met een koninklijke beweging van zijn hand het applaus en gelach van zijn klasgenoten in ontvangst.

‘Even luisteren, jongens,’ zegt mevrouw De Jong met stemverheffing. ‘De film gaat over twee straatbendes, de Jets en de Sharks, die met elkaar vechten op leven en dood voor hun territorium. Tony, de leider van de Jets, en Maria, het zusje van de Sharksleider, worden vreselijk verliefd op elkaar, en...’

‘Ga nou niet het hele verhaal vertellen!’ valt Patrick haar in de rede.

‘Je hebt gelijk,’ erkent mevrouw De Jong. ‘Kijken jullie zelf maar.’ Ze zet de dvd-recorder aan en gaat achter in de klas zitten.

Even later klinkt het enigszins holle geluid van de openingsmuziek door de klas. Zwart-witbeelden vullen het televisiescherm.

‘Wat is dit?’ zegt Matthijs met opgetrokken wenkbrauwen.

‘Uit welke eeuw komt die film? Moet je die kleren zien.’

‘Deze film komt uit het begin van de jaren zestig, het is echt een klassieker,’ zegt mevrouw De Jong achter hem.

‘Ja, ik voel me inderdaad steeds zeker!’ roept Matthijs

vol afschuw.

In de film begint Maria te zingen en Shanna zingt haar met hetzelfde hoge stemmetje na. De hele klas begint te lachen.

‘Kunnen jullie niet even serieus naar een film kijken?’

roept mevrouw De Jong boos.

De klas kalmeert en een tijdlang kijken ze met onderdrukt gegrijs, maar verder rustig naar de film.

Eigenlijk vindt Zoë het verhaal best goed. Alleen dat dansen en zingen hoeft van haar niet. Het is ook wel erg klef en romantisch.

Waarom ze opeens aan die jongen op het schoolplein moet denken weet ze niet, maar als ze door het raam naar buiten kijkt ziet ze hun tweetjes, net als Tony en Maria in de film, zingend over het schoolplein dansen.

Zoë bijt op haar lip, maar ze kan een lachbui niet meer inhouden.

En als ze moet lachen, dan lacht ze hard, daar kan ze niets aan doen. Haar geschater doet iedereen opschrikken.

Mevrouw De Jong kijkt haar geërgerd aan. ‘Zoë, als je niet serieus kunt zijn, ga dan de klas maar uit en ga je melden.’

‘Sorry.’ Zoë pakt haar spullen en loopt de klas uit.

‘Doei Zoë, we vertellen je straks wel hoe het met me afloopt,’ roept Romeo.

Na de les wacht Zoë op Shanna en samen fietsen ze naar huis.

‘Die film was vet zielig,’ zegt Shanna. ‘Romeo en Patrick deden eerst heel stoer maar aan het einde van de film waren ze heel stil.’

‘Wat gebeurde er dan?’ vraagt Zoë.

‘Die Tony werd doodgeschoten waar dat meisje, Maria, bij stond. Vet zielig was dat. Het lijkt me echt vreselijk om zo jong dood te gaan. De vriend van mijn nicht is onder de trein gekomen met zijn brommer. Dat was zo erg.’

‘Jeetje, wat afschuwelijk voor je nicht,’ zegt Zoë verschrikt.

‘Ja, en voor zijn ouders, die zijn er nooit overheen gekomen. Het lijkt me erg als iemand die je kent doodgaat. Heb jij dat wel eens meegemaakt?’ vraagt Shanna.

Zoë knikt alleen maar.

‘Ik bedoel niet je opa en oma,’ zegt Shanna voor de duidelijkheid.
‘Ik ook niet. Mijn beste vriendin is vorig jaar overleden. Dat heb ik je toch wel eens verteld?’

Shanna kijkt haar verschrikt aan. ‘Ja, dat is ook zo, dat heb je verteld. Wat was er ook alweer met haar gebeurd?’

Zoë geeft niet meteen antwoord.

‘Ze heeft haar nek gebroken toen ze van haar paard viel,’ zegt ze ten slotte.

Daar is Shanna even stil van. Ze werpt een voorzichtige blik op Zoë en zegt: ‘Echt erg... Ze heette toch Eva?’

‘Evi,’ zegt Zoë. ‘Ze heette Evi.’

Ze fietsen nog een tijdje samen verder tot Shanna af moet slaan. Zoë rijdt alleen verder. Het is nog een kwartier naar huis en terwijl ze langzaam voorttrapt laat ze haar gedachten de vrije loop.

Aan het begin van het schooljaar is ze hier in Hoorn komen wonen en in de tweede klas van de middelbare school gekomen.

Vorig jaar, toen ze nog in de brugklas zat, woonden ze in Gouda. Na de scheiding van hun ouders zijn Tijmen en zij met hun moeder naar Hoorn verhuisd. Het kostte haar niet zoveel moeite om nieuwe vrienden te maken. Soms mist ze haar oude school, maar sinds de dood van haar vriendin Evi was het daar ook niet meer wat het geweest was. Waarschijnlijk was het juist goed voor haar om een nieuwe start te maken, in een andere stad, met nieuwe vrienden.

Ze is snel gewend geraakt in Hoorn. In korte tijd heeft ze haar klasgenoten goed leren kennen, al heeft ze haar geheim nog aan niemand durven vertellen. Niemand weet van haar helderziendheid en van haar gave om overleden mensen te zien, en dat houdt ze graag zo.

Van het begin af aan heeft Shanna contact met haar gezocht, maar op de een of andere manier heeft Zoë niet het gevoel dat ze echt vriendinnen zijn. Ze weet zelf niet waar dat aan ligt. Soms heb je dat met mensen. Alle voorwaarden voor vriendschap lijken aanwezig, je vindt elkaar aardig, je kunt met elkaar lachen, je trekt veel met elkaar op, maar toch. Soms ontbreekt gewoon die ene klik die maakt dat je elkaar zonder woorden begrijpt. Alsof je door alleen dezelfde ruimte te delen elkaars gedachten kunt lezen. Zoals met Evi vroeger.

In gedachten verzonken fietst Zoë verder. Ze is zo ver weg dat ze het ongeluk pas ziet als ze vlak bij de ambulance is.

Verschrikt remt ze. Er ligt iemand op de grond. Een vrouw met rood haar. Ze ligt op haar rug, haar ogen gesloten en haar gezicht zo wit als het laken waarmee ze wordt toegedekt. Een paar meter verderop staat de auto die de vrouw heeft aangereden;

haar fiets ligt er verwrongen onder. Ze moet door de klap een eind zijn weggeslingerd. Zoë ziet geen bloed maar ze weet dat de vrouw niet meer leeft.

Ze stapt van haar fiets en loopt voorzichtig langs de plek des onheils. Er heeft zich een flinke menigte verzameld. Zoë werpt een voorzichtige blik op de vrouw en kijkt dan snel weer voor zich.

Iets verderop loopt een roodharige vrouw onrustig heen en weer. Ze klampt alle toeschouwers aan en haar hoge schrille stemgeluid klinkt overal bovenuit.

‘Wat is er gebeurd, wat is er aan de hand!’ roept ze terwijl ze de arm van een man vastpakt. De man reageert niet en rekt zijn nek om de plek van het ongeluk beter te kunnen zien. De roodharige vrouw snelt naar het ambulancepersoneel en loopt van de een naar de ander.

‘Wat is er gebeurd? Zeg toch iets. Waarom geeft niemand antwoord?’ Dan pas krijgt ze het lichaam op de grond in de gaten. Ze staart naar het witte laken, waar nog net een lok rood haar bovenuit steekt.

Het ambulancepersoneel tilt de brancard op en draagt hem naar de ambulance. Ze schuiven hem naar binnen, klappen de deuren dicht en stappen in de auto.

Als de ziekenwagen allang weg is, staat de menigte er nog.

De mensen wijzen naar het bloed op de grond, naar de glasscherven bij de auto, en luisteren vol belangstelling naar de vragen die de politie aan de getuigen stelt.

De vrouw met het rode haar staat er een beetje verloren tussen.

‘Wat is er gebeurd?’ herhaalt ze zacht.

Dan krijgt ze Zoë in de gaten, die nog steeds probeert om door de drukte heen te komen. Ze kijken elkaar aan.

Snel richt Zoë haar ogen weer op de weg en loopt door.

De vrouw volgt haar langzaam.

‘Hé,’ roept ze. ‘Hé, blijf eens staan.’

Zoë gaat wat vlugger lopen, maar opeens is de vrouw naast haar en kijkt haar smekend aan. ‘Weet jij wat er is gebeurd?’

‘Eh, nee,’ zegt Zoë. ‘Ik heb het niet zien gebeuren.’

Ik kom net aanfietsen.'

'Maar heb je gezien wie er op die brancard lag?'
vraagt de vrouw dringend.

Zoë ontwijkt haar blik. 'Ja, dat heb ik gezien.'

De vrouw komt vlak voor haar staan. Zoë moet wel opkijken,
recht in de gespannen ogen van de vrouw.

'Was ik het?' fluistert ze.

'Ja,' bevestigt Zoë zacht.

Er ligt opeens zo'n verloren uitdrukking op het gezicht van
de vrouw dat Zoë haar hart voelt volstromen met medelijden.

'U heeft een ongeluk gehad, weet u dat niet meer?'

De vrouw kijkt over haar schouder naar de plaats van het ongeluk,
waar haar verkreukelde fiets nog op de grond ligt. Ze slaakt
een lange trillende zucht. Als ze weer naar Zoë kijkt is de leegte
uit haar ogen verdwenen, maar het verdriet niet.

'Ben ik... ben ik dood?' vraagt de vrouw bijna onverstaanbaar.

'Ja,' zegt Zoë zacht. 'Het spijt me.'

De vrouw draait zich om en loopt terug naar de plaats waar
het ongeluk is gebeurd. Met haar armen om zich heen geslagen
kijkt ze neer op haar kapotte fiets.

De toeschouwers hebben zich inmiddels verspreid en het verkeer
komt weer op gang.

'Doorfietsen, meisje,' waarschuwt een man vanuit zijn auto.

Vlug gaat Zoë met haar fiets aan de kant. Als ze weer naar
het kruispunt kijkt is de vrouw verdwenen.

De rest van de weg naar huis legt Zoë af op de automatische piloot. Ze is nog helemaal in de ban van wat er is gebeurd. Nu en dan kijkt ze om zich heen alsof ze verwacht dat de vrouw weer opduikt, maar ze ziet haar niet meer. Eenmaal thuis gaat ze zoals altijd via de keuken naar binnen. Verbaasd kijkt ze naar de rommel op het aanrecht. Bordjes, de broodplank, vuile glazen en bestek staan te midden van kruimels, kaaskorstjes en gebruikte theezakjes.

Wat is het vandaag voor dag? Dinsdag, en dan heeft haar moeder vrij. Soms, als ze laat is, blijft de ontbijtboel wel eens staan, maar nooit op haar vrije dag. Integendeel, haar moeder is ontzettend netjes en moppert er altijd over als Tijmen en zij iets laten slingeren.

Zoë laat haar tas in een hoek vallen en duwt de deur naar de woonkamer open.

Haar moeder Laura zit op de bank, één been over het andere geslagen, een glas wijn in haar hand.

‘Hoi mam,’ zegt Zoë.

Het duurt even voor haar moeder reageert. Ze staart naar buiten en schrikt bijna als ze Zoë ziet staan.

‘O, hallo lieverd. Ik had je niet gehoord.’

‘Zat je te slapen?’ plaagt Zoë.

Laura glimlacht afwezig. ‘Ik was in gedachten.’

‘Dat zag ik. Waar zat je aan te denken?’

Laura neemt een slokje wijn, haalt diep adem en zegt dan heel rustig: ‘Je hebt een halfzusje gekregen.’

Verrast ploft Zoë naast haar moeder op de bank en grijpt haar bij de arm. ‘Echt waar? Is Romy geboren? Wanneer?’

Haar moeder schiet even in de lach. ‘Je wist de naam al?’

Ja, dat zal ook wel. Ja, ze heet Romy, ze heeft zwarte haartjes en ze is vanochtend geboren. Het was een zware bevalling maar alles is goed gegaan. Het zal daar wel feest in huis zijn.’

Meteen versombert haar gezicht weer.

Zoë onderdrukt haar gevoelens van opwinding en blijdschap als ze